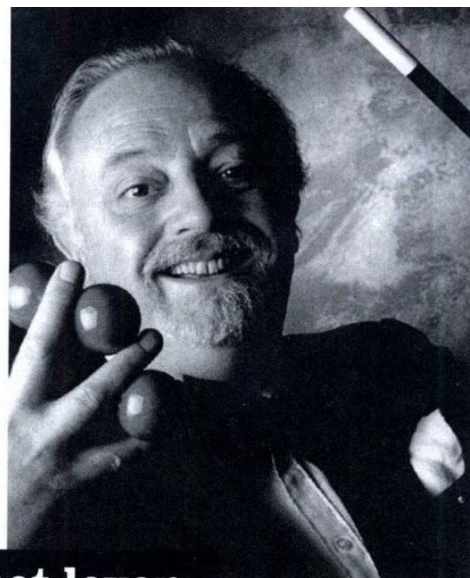

De verbazing is verdwenen

De goochelaar met handelsgeest die overal ter wereld optrad, hield niet van de rauwe werkelijkheid.

Uit het leven

Charles Thors, 1936-2011

Charles Thors, op 24 september op vijfenzeventigjarige leeftijd overleden, stond bekend als de goochelaar Thoraldo, de meester van de klassieke goochelkunst. Hij was poppenspeler, buikspreker en tekenaar, schreef goochelboeken en verdiepte zich in de sterren, de vrijmetselarij en Kabbala, de leer van de Joodse mystiek. Overal ter wereld trad hij op, voor kinderen en volwassenen, voor armsloeters, maar ook voor prinses Chulabhorn van Thailand en de jonge prinsjes Willem Alexander en diens broertjes op Drakestein. Bij een bijeenkomst van topbankiers veranderde hij snippers papier in dollarbiljetten en bleek de enige die kon toveren. Roem en status maakten geen indruk, als hij het kind in de mens maar kon ontdekken. En elke keer deed het weer pijn als een moeder tijdens een voorstelling op het magische moment snoepjes ging uitdelen en de betovering verbrak. Dan kon hij wel huilen van verdriet. Hij hield niet van de rauwe werkelijkheid, luisterde naar de radio, maar wanstoude de televisie die zo weinig overliet van sprookjes, verbeelding en illusie. 'De verbazing is weg,' verzuchtte hij dan in zijn huis in Nigtevecht vol oude boeken, schelpen, schaakspelen, tapijten en honderden beeldjes.

Charles Thors werd op 14 januari 1936 in Amsterdam geboren. Zijn vader was advocaat en werd na de oorlog kantonrechter. Diens broer Frits Thors is de nu honderdtweejarige oud-nieuwslezer van de NTS. Charles had een oudere zus en jongere broer. Op zijn ze-

vende verjaardag kreeg hij van zijn oma een goocheldoos en mocht naar de goochelstudio van de beroemde Larette waar hij al zijn zakgeld heen bracht om goocheltrucs te kopen. Op de lagere school, de vooruitstrevende Openluchtschool voor het Gezonde Kind in Amsterdam-Zuid, liet hij bij het bezoek van Sinterklaas bloemen groeien uit de vloer van de gymzaal. Dat maakte meer indruk dan Sinterklaas, herinnert een vroegere schoolvriend zich. Vriendjes mochten toverleerling worden. Op de Handels-hbs ontwikkelde hij zijn handelsgeest, maar hij ging al snel naar de kunstnijverheidsschool. Hij kocht een tweedehands poppentheater, maakte poppen en schreef sprookjes. Voor militaire dienst bleek hij niet geschikt. Vanaf zijn achttiende verdiende hij zijn geld als goochelaar en poppenspeler, hij trad op voor scholen, verzorgde kinderpartijtjes en trok liftend door Europa met goochelstaf en speelkaarten in zijn plunjezak. In hotels begon hij 's ochtends als bordenwasser, toonde in de keuken zijn kunsten en mocht dan vaak 's avonds de gasten vermaken, in ruil voor maaltijden en logies. Hij trouwde in 1971 met een verpleegster die hij tijdens een feestje had ontmoet. Zij verhuisden naar Nigtevecht, er kwamen twee zonen: Marten en Otto. Zij waren trots op hun vader, de goochelaar die op verjaardagen alle kinderen uit de buurt uitnodigde. Een aantal jaren trad hij in de zomervakanties dagelijks op in de Efteling; dan mochten de kinderen mee. Charles woonde in zijn eigen wereld en kocht een woonboot om in alle rust te schrijven, poppen te maken en goocheltrucs te vervolmaken. Maar de boot zonk; toen zette hij een

caravan op een veldje aan het water en de gemeente liet hem wegslepen. In 1981 is hij gescheiden, zijn huis maakte hij tot werkmuseum, hij reisde veel en organiseerde tournees in Afrika, Japan, Amerika, Canada en Bahrein, zocht vrienden en bekenden op die hij nog kende van school. Ook ging hij naar IJsland, het land van de mythen en sagen waar de familie Thors van oorsprong vandaan komt. Als goochelaar was Thoraldo vingervlug, maar hij kon geen lamp indraaien. Hij genoot van de bijeenkomsten en rituelen van de vrijmetselaars, zag in de sterren of mensen bij elkaar pasten en kookte zevengangenmenu's voor familie en vrienden. De laatste jaren deed hij het wat rustiger aan, mediteerde en herlas Karl May en *Alleen op de Wereld*. Van veranderingen hield hij niet, hij kon uit zijn slof schieten, maakte van een mug een olifant en zag het als zijn roeping de kennis en wijsheden van de klassieke goochelaars voor het nageslacht te bewaren. Op goochelbeurzen verkocht hij (met rode fez op het hoofd en uitsluitend aan echte goochelaars) de boeken en geheimen van de oude meesters. Hij was een melancholiek maar tevreden mens. Op zijn begrafenis trokken familie, vrienden en collega's nog een keer een speelkaart en lieten de honderden kaarten neerddwarren in zijn graf; het spel was uit. Thoraldo dankte het geëerd publiek.

Peter Brusse

*Suggesties voor deze rubriek?
Mail naar uithetleven@vn.nl*